

Tajomné dvere

Jesenný vietor rozháňal v silných nárazoch opadané lístie po vydláždených chodníkoch. Dážď vytrvalo šľahal v uliciach malebného mestečka Sedmohlince, ktoré sa krčilo v obkolesení mestských múrov. Stredoveké remeselnícke domy sa tisli jeden k druhému, akoby hľadali ochranu, a z okien domov, hostincov a malých hotelíkov vychádzalo teplé svetlo. Tri deti bežali mestom a snažili sa vyhnúť padajúcim kvapkám.

Dvaja chlapci a jedno dievča dobehli k uličke stúpajúcej strmo nahor. Prebehli okolo radnice, vyšperkovanej množstvom stĺpov a nezastavili sa dokonca ani pri cukrárni Venezia, v ktorej tak radi sedávali po škole. Dnes si trojica priateľov svoju obľúbenú cukráreň ani nevšimla. Vytrvalý dážď ich hnal stále ďalej. Pri studni zahli doľava. Tam sa nachádzal ich cieľ, benediktínsky kláštor svätého Bartolomeja z roku 780.

Náhle čierne mraky preťal blesk a na zlomok sekundy osvetlil pochmúrnu, osamelú budovu, nevlúdne sa týčiacu pred nimi. Učených mníchov by sme však za starobylými múrmi hľadali márne. Kláštor v súčasnosti slúžil ako múzeum stredoveku a vo vedľajšom trakte ukrýval knižnicu. A práve tam sa traja priatelia tak ponáhľali.

„Švihni si, Julián!“ zvolal dvanásťročný Leon, keď stáli pred vchodom.

„Neznervózňuj ma, dobre?“ odvrkol mu Julián. Skrehnutými prstami vydoloval z vrečka kľúč a otočil ním v zámke. Dvere sa otvorili dokorán a deti vkĺzli dovnútra.

Kim si začala vytriasať dažďové kvapky z hnedých, kučeravých vlasov. „Super počasie,“ vyhlásila so smiechom.

Julián vstúpil dnu. Tak ako vždy, keď tento útlý chlapec s drobným nosom a jemne odstavajúcimi ušami prekročil prah do tajomného sveta, premkol ho zvláštny pocit – niečo medzi nadšením a úctou. Bol presvedčený, že prastará knižnica ukrýva všelijaké tajomstvá. Zaberala tri poschodia a pozostávala z mnohých sál, miestností, široko rozvetvených chodieb a vŕzgajúcich schodov. Tisícky kníh, zoradených prehľadne podľa odborov a autorov, ležali v dlhých drevených policiach.

K budove patrila verejne prístupná časť, kde sa nachádzala mestská knižnica. Lenže knihomoľa Juliána zaujímala viac stará, verejnosti neprístupná časť. Tu sa v tempe-

rovaných vitrínach uchovávali staré knihy nevyčísľiteľnej hodnoty s pozlátenými okrajmi, historické mapy a zvitky v starovekých jazykoch. Celé stáročia mnísi z kláštora zbierali a archivovali poklady múdrosti.

Pre Juliána bola knižnica najzaujímavejším miestom na svete. Už pol roka vlastnil kľúč k jej pokladom. Juliánov starý otec pracoval v kláštore ako knihovník. Po jeho smrti dostal milovaný vnuk Julián kľúč k čarovnému svetu. Starký Reginald tušil, že Julián bude za neobmedzený prístup k archívu veľmi vďačný. Samozrejme, malo to aj praktický význam, keďže práve tu mohol Julián s priateľmi nájsť bezodné množstvo podkladov pre domáce úlohy a referáty na ich obľúbený predmet dejepis.

Kim sa posadila na rozheganú stoličku a prekrížila svoje dlhé nohy. Z koženého batoha vytiahla skicár a pero a oboje položila na stôl.

„Podme, chlapi, mali by sme začať,“ navrhla plná očakávania a sústredene narovнала list papiera.

„Pozajtra ohúrime Tebelmanna referátom o Egypte.“

Tebelmann, ich učiteľ dejepisu, bol plachý muž večne oblečený v menčestrovom saku neurčitej farby, ktorý vlastnil jeden úžasný dar. Preberanú látku dokázal vyrozprávať, akoby postavy boli z mäsa a krvi.

„Pripravený!“ zvolal Julián, keď sa postavil pred policu s historickými dielami označenými pojmom „Staroveké dejiny/Egypt“ a začal čítať názvy. Chlapec s úzkou, bystrou tvárou už vedel o starom Egypte dosť. Lenže kráľovná Hatšepsut bola aj preňho stále veľkou neznámou. O pol hlavy vyšší Leon sa takisto pustil do hľadania vhodného zdroja informácií.

Juliánov pohľad kĺzal z knihy na knihu. Odrazu pocítil studený prievan a zvrchol sa k oknu, ktoré zjavne vyvalila búrka. Rýchlo ho zavrel, ale dážď naďalej zúrivo bubnoval na okennú tabuľu.

Hrozné počasie, pomyslel si chlapec, a pokračoval v prezieraní knižiek.

„Mám to!“ skríkol víťazoslávne. „Celý zväzok o Hatšepsut!“

Vytiahol svoj ťažký objav z knihovničky, doniesol ho ku Kim a sťažka položil na stôl. Leon priniesol atlas. V slabom svetle stolovej lampy sa priatelia nahli nad knihy.

„Výborne!“ zvolal Julián. „Máme tu niekoľko sto strán informácií o Hatšepsut, kráľovnej Nílu!“

Začal v knihe listovať.

„Na tejto mape v atlase vidno, aká veľká bola jej ríša pred 3500 rokmi,“ doplnil Leon. „Skúsím si ju obkresliť.“ Kým

pravou rukou kreslil, ľavou si poľahoval ucho. Robil to vľdy, keď sa na niečo obzvlášť sústredil.

„Vládla dvadsať rokov,“ mrmlal si Julián, kým čítal jednotlivé riadky. „Bola veľmi obľúbená. V Tébach nechala postaviť ohromné chrámy. Napríklad zádušný chrám Deir el-Bahari... To je teda jazykolam! Zapíš si to, Kim. Bola to odvážna žena. Do boja išla vľdy na čele vlastného vojska a výborne narábala s bumerangom. Hatšepsut bola zrejme prvá významná žena v histórii!“

„Žena na faraónskom tróne, to sa mi páči!“ nadšene vyhlásila Kim.

„Stavím sa, že s tým mnohí nesúhlasili,“ podotkol Leon, keď práve zakresľoval tok rieky. Kim sa naňho rozhorčene obrátila a prebodla ho pohľadom svojich jantárovo-hnedých očí. „Čo tým chceš povedať? Myslíš si, že žena nie je schopná viesť krajinu?“

„Len pokoj,“ uškrnul sa Leon a odhrnul si pramienok tmavých vlasov z pehavej tváre. „Chcel som tým len povedať, že Hatšepsut mala pravdepodobne veľa nepriateľov.“

„Má pravdu,“ súhlasil s kamarátom Julián. „Tu sa píše, že mnohí mocní egyptskí muži nevedeli znieť fakt, že im vládne žena.“

